

LBRS

We know
books

KATHRYN TAYLOR

MOȘTENIREA

DARINGHAM HALL

editura rao

Prolog

În cameră ar fi fost liniște, fără ticăitul apăsător al vechii pendule din colț, care o agita pe Kate mai mult decât era deja. Piesa masivă de mobilier, cu cadranul aurit și marile greutateți, se afluase, de când își putea ea aminti, aici, în biblioteca de la Daringham Hall și, ori de câte ori se întâmplase să o observe, zgomotul monoton, consecvent, i se păruse mai degrabă liniștitor. Dar nu și astăzi. Deoarece, cu fiecare mișcare a minutarului, se apropia momentul de care se temea.

„N-ar trebui să fiu aici!“ rosti ea cu voce tare, încă o dată, ceea ce gândise în tot acest timp. Ar fi cedat cu plăcere impulsului de a se ridica de pe canapea și de a pleca, dar nu era atât de simplu. Pentru moment, nimic nu mai era simplu.

Se uită, nesigură, spre Ralph Camden, care ședea într-un fotoliu, atât de cufundat în gânduri, încât nu mai spusese nimic de câteva minute bune. Pentru câteva secunde, ea chiar crezu că probabil nu o auzise, însă el își înălță, în sfârșit, capul și o privi.

La cei cincizeci și un pic de ani, ar fi putut să-i fie și tată, iar în viața lui Kate fuseseră perioade în care și-ar fi dorit ca el să-i fi fost. În copilărie, voise nespune să facă parte din familia lui și să locuiască la Daringham Hall, locul care, pentru ea, se apropiase întotdeauna cel mai mult de un cămin. Aici fusese mereu binevenită, și nu doar

tolerată. Motiv pentru care se apropiase atât de tare de Camdeni, de care se simțea profund legată. În această privință, nimic nu avea să se schimbe vreodată.

Și tocmai asta era problema!

Kate înghiți în sec, fiindcă Ralph nu comentă deloc remarca ei, ci o cerceta doar, în felul lui atât de caracteristic și de liniștit.

În trecut, tocmai pentru asta îl îndrăgise așa de mult. Se comporta mereu corect și nu își ieșea niciodată din fire. În orice caz, Kate era sigură că nu îl auzise vreodată urlând sau blestemând, așa cum obișnuia mătușa ei, Nancy. Nu, Ralph Camden fusese întotdeauna cu adevărat prietenos – și asta fusese o adevărată binecuvântare pentru o fată care simțea, zi de zi, cât de nedorită e. Nici nu e de mirare că jucase, adeseori, în imaginația lui Kate, rolul de tată ideal.

Dar el nu era asta, și acum o știa și ea. Nu era nici vreun erou, iar felul lui liniștit de a fi făcea să nu se observe faptul că îi lipseau forța și capacitatea de a se impune. Dacă ar fi fost înzestrat cu aceste două însușiri, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic din ceea ce urma să le schimbe tuturor cursul vieții și să le amenințe viitorul de la Daringham Hall. Și ea nici n-ar fi trebuit să stea cu el, deși nu avea nicio treabă acolo.

– Lui Ben n-o să-i convină dacă sunt de față, îi atrase atenția, ridicând din umeri, cu un gest neajutorat. Și, de fapt, nici nu mă privește deloc. Putea el oare să priceapă asta?

Ralph suspină, dar își păstră punctul de vedere.

– Te privește și pe tine, Kate. Ne privește pe toți. Și, în afară de asta... ezită el înainte să vorbească mai departe, iar vocea îi tremură ușor... poate că îl poți convinge tu pe Ben mai degrabă decât o pot face eu. Un zâmbet slab îi trecu peste chipul livid. Tu ești mai apropiată de el decât noi toți și cred că însemni mult pentru el!

Kate simți că se sufocă și, pentru o clipă, și-ar fi dorit să fie adevărat. Dar cât de probabil era lucrul ăsta, după evenimentele din ultimele zile?

– Așa mă gândeam și eu. Dar el...

Se opri, fiindcă se auziră bătăi în ușă. Imediat aceasta se deschise și Kirkby apără în cadrul ei, pe care, de fapt, îl umplea complet, cu umerii săi largi, ușor aduși în față. Materialul din care îi era confecționat costumul se mula pe brațele lui musculoase, care nu prea păreau să se potrivească unui majordom. Mai degrabă unui boxer profesionist – ceea ce se părea că și fusese mai demult. Dar existau multe zvonuri pe seama lui Kirkby și Kate nu le mai dădea crezare. Îi plăcea acel bărbat și îi înțelegea supunerea fidelă față de Camdeni. Era ceva ce aveau în comun.

– A sosit domnul Sterling, anunță Kirkby, iar Kate inspiră adânc, fără să vrea, atunci când el se dădu la o parte, pentru a-i face loc să intre lui Ben, care păși în încăpere cu o mină serioasă.

Era unul dintre puținii oameni care, pe lângă Kirkby, nu păreau să fie scunzi, dar nu acesta era motivul pentru care nu-l puteai ignora, ci felul lui de a fi, sigur pe sine, modul în care mergea și te privea, cu acei ochi cenușii, de culoarea furtunii. Kate nu reușise niciodată să-i țină piept, de la bun început, iar acum trupul o trăda din nou, fiindcă simțea cum spatele îi era străbătut de un fior rece și inima începuse să-i bată mai repede.

Ben ezită doar foarte puțin atunci când privirile li se întâlniră, moment în care Kate îi văzu surpriza de pe chip. Nu se așteptase să o întâlnească aici și, pentru o clipă, avu impresia că el va spune ceva. Însă, imediat după aceea, trăsăturile i se ferecară la loc și se transformă în acea mască dură, dincolo de care el nu permitea nimănui să pătrundă cu privirea. Se apropie în tăcere de locul în care ședeau cei doi, în mijlocul spațioasei încăperi, și se opri acolo, timp în care Kate se ridică, simțind cum i se înmoaie genunchii. Ralph se ridică și el.

– Ben!

Rosti numele cu precauție, de parcă nu ar fi fost foarte sigur dacă îl putea folosi sau nu. Nu putea.

– Domnul Sterling pentru dumneavoastră. Vocea lui Ben părea glacială, dar Kate o cunoștea suficient de bine pentru a sesiza furia reținută din ea. Așa rămâne. Se uită prin încăpere, ridicând batjocoritor din sprâncene, pentru ca, după aceea, să-l fixeze din nou pe Ralph. Unde e fratele dumneavoastră? Nu aveți nevoie de sprijin juridic?

– Nu!

Pe chipul lui Ralph se citea că îl frământă ceva, iar în clipa în care o privi scurt pe Kate, ea îi observă îngrijorarea din ochi. Faptul că, de această dată, nu-l adusese pe Timothy constituia un risc, dar asta o știau bine amândoi. Dar era singura cale prin care ar fi putut să-l facă pe Ben să-și schimbe părerea.

În timp ce Ralph își căuta asiduu cuvintele, Kate constată în tăcere, din nou, cât de puțin semănau unul cu altul cei doi bărbați. Cu excepția părului, care avea aceleași reflexe de blond-închis, păreau să nu aibă nimic în comun.

Ralph tuși.

– Eu... aș avea, în acest sens, o propunere. Sau, mai bine zis, o rugămintă, zise el, și Kate încercă să fie pregătită. Fiindcă, dacă Ben avea să refuze oferta – ceea ce i se părea foarte probabil –, atunci el va amenința astfel nu doar Daringham Hall, ci tot ceea ce era important pentru ea în viață. Atunci va trebui... nu, atunci îl va urî.

Dar dacă va accepta?

Kate înghiți în sec, în timp ce Ben o cerceta, și își dădu dintr-odată seama că atunci s-ar fi aflat într-o și mai mare dificultate.

În urmă cu patru săptămâni

– Doar nu vorbești serios!

Ben zâmbi, simțind disperarea din vocea lui Peter, ușor distorsionată de hands-free-ul Jaguarului închiriat. Afară se pornise o furtună de vară și ploua zdravăn, motiv pentru care recepția părea periclitată. Însă, oricum, sediul biroului *Sterling & Adams Networks* se afla în îndepărtatul New York, acolo unde Peter ședea, cu siguranță, chiar în acea clipă, în fața unui computer. De fapt, Peter ședea mereu în fața unui computer, iar pentru a-l extrage de acolo, aveai nevoie de o anumită putere de convingere. Sau îi prezentai fapte – ceea ce Ben prefera, în principiu. De aceea, nu se lăsă impresionat de reacția lui, cu atât mai mult cu cât se și așteptase la ea.

– Acum, nu face atâta caz din cauza asta, Peter, ok? Durează ceva mai mult decât am crezut.

– La dracu', lucrurile n-au fost planuite așa! Înjură Peter. Ar fi trebuit să rămâi trei zile în Anglia, și nu toată săptămâna. Și acum, când am crezut că s-a terminat, în sfârșit, iar o iei de la capăt, încă o nenorocită de zi. Poate că o să-mi spui mâine că ai decis să te muți de tot în insula aia ploioasă!

– Mai degrabă o să înghețe iadul înainte de asta, zise Ben aspru și se enervă imediat că o spusese. Nu era treaba lui Peter cât de

mult îl răscolea șederea aici. Acesta era însă, în continuare, atât de prins de ceea ce-l anunțase Ben, încât nici nu remarcă.

– Sper că ești conștient că *trebuie* să fii aici cel târziu luni după-amiază. Fiindcă, altminteri, voi fi constrâns să conduc întâlnirea cu Stanford și cu oamenii de acolo. Și nu o să-ți prea convină asta, sau da?

Ben râse.

– Ba da, dacă se poate evita!

Peter era un geniu al informaticii și, datorită calităților sale deosebite de programator, mica lor firmă de garaj se transformase într-o companie internațională de software. Însă, pe cât de bine lucra cu cifrele și cu codurile, cu platformele și cu grafica, pe atât de rău știa să se comporte cu oamenii. De aceea, conveniseră, de la bun început, o strategie clară: Ben era interfața de la Sterling & Adams Networks și reprezenta firma în exterior, în timp ce Peter preluase întreg domeniul tehnic. Ceea ce nu schimba, firește, cu nimic faptul că ei erau directori executivi cu aceleași drepturi, iar Peter trebuia să-i țină locul la New York, cât timp el se afla în Anglia. Nu era soluția ideală, dar era inevitabilă. Pentru că Ben nu era sigur dacă se putea întoarce peste două zile la New York. Asta depindea de cum aveau să decurgă lucrurile în următoarele ore.

– Dacă totuși nu reușesc, trimite-o pe Sienna! O să preia totul cu plăcere.

Peter spumega.

– Precis. Doar că nu știu cum o să i se pară lui Stanford dacă-i pasăm o asistentă. Ești singurul pe care îl respectă, știi bine. Nu o să încheiem afacerea dacă lipsești de la întâlnire.

Făcu o pauză și păru să aștepte asigurările lui Ben că va fi prezent. Când însă lucrul acesta nu se întâmplă, suspină adânc și plin de reproșuri nedisimulate.

– Serios, Ben, nu înțeleg. Ai lucrat enorm la această afacere și acum, când trebuie, pur și simplu nu ești aici? În vocea lui vibra și

o nuanță de neîncredere. Doar nu pot fi atât de importante chestiile alea personale ale tale de acolo? Sau sunt?

Ben se strâmbă, fiindcă știa că Peter avea perfectă dreptate – periclita afacerea cu Stanford dacă mai rămânea. Dar chestiunea de aici era mai importantă. Trebuia mai întâi să o încheie.

– Ba da! își contrazise el, din acest motiv, amicul. Și nici nu știu cât va mai dura.

Auzi la capătul celălalt un mormăit posac, dar Peter nu mai insistă, ci doar mai bombăni un „atunci, fă bine și grăbește-te!“, împreună cu un salut final sec – și tocmai asta era ceea ce îi plăcea lui Ben atât de mult la el. Probabil că din acest considerent se născuse prietenia sa cu americanul mai în vârstă cu zece ani decât el. Peter știuse întotdeauna să respecte faptul că Ben nu făcea parte dintre acei oameni care își povesteau tuturor în detaliu viața – din simplul motiv că, în această privință, era croit pe același calapod. Și, în acest caz, Ben era deosebit de recunoscător, fiindcă asta îl privea numai și numai pe el...

O rafală de vânt cuprinse Jaguarul și-l împinse cu atâta forță, încât Ben fu nevoit să depună un efort considerabil pentru a nu ieși în decor de pe șoseaua îngustă. După ce recăpătă controlul volanului, privi mirat spre cer. Abia acum pricepu că vremea era pe cale de a se strica tot mai tare. Pătura de nori, care fusese mai înainte deasă și apăsătoare, devenise de un negru amenințător, iar ploaia răpăia atât de puternic pe parbriz, încât ștergătoarele abia dacă îi mai puteau face față. În afară de asta, fulgerele și tunetele alternau la intervale tot mai scurte – mașina se îndrepta de bună seamă spre centrul furtunii de vară.

Ben ținu volanul cu ceva mai multă forță. Nu scria oare în ghidul pe care și-l cumpăraseră special că Anglia de Est era cea mai însorită regiune a Angliei? În orice caz, azi nu, își zise el, și descoperi că asta îi și convenea, de fapt. Momentan, vremea se potrivea

foarte bine cu starea lui sufletească, fiindcă și înlăuntrul lui începea să clocotească ceva, pe măsură ce se apropia mai mult de țintă.

Nu mai era mult de mers, lucru pe care i-l confirmă și indicatorul rutier de care tocmai trecuse: încă două mile până la Salter's End, satul din vecinătatea conacului spre care se îndrepta.

Probabil că oamenii de la Daringham Hall se aflau acum, sâmbătă seara, la cină. Cu ceva noroc, primiseră deja scrisoarea avocatului new-yorkez și, probabil, se gândeau ce consecințe va avea pentru ei. Foarte posibil se îndoiau de veridicitatea celor transmise și credeau că pot ieși într-un fel sau în altul din treaba asta. Dar se înșelau. Își petrecuse ultimele două zile cercetând minuțios întreaga chestiune și avea să confrunte familia Camden cu rezultatul la care ajunsese. În persoană. Față în față.

Lucrurile nu fuseseră astfel plănuite, de fapt, voise ca totul să se desfășoare prin intermediul unui avocat. Ben nu voia să se arate, ci dorea să-și savureze triumful de la distanță. Însă, mai devreme, când se aflase la aeroport, pentru a se întoarce la New York, dintr-odată, nu-i mai fusese de ajuns acest lucru. Simțise nevoia imperioasă de a-i înfrunta personal pe Camdeni. Voia să li se uite în ochi atunci când vor afla ce avea de gând să facă, motiv pentru care nu se mai prezentă la check-in, ci la ghișeul pentru închirieri de mașini, unde o luă pe cea mai scumpă dintre cele ce se mai găseau acolo. Dacă tot urma să o facă, atunci măcar să știe oamenii ăia cu cine stăteau de vorbă!

Imaginea mamei sale îi apărui lui Ben înaintea ochilor, ca de atâtea ori în ultima vreme. O vedea zăcând în pat, palidă și slăbită, marcată de cancer și disperată, fiindcă nu voia să-și lase singur fiul care tocmai împlinise doisprezece ani. Moartea ei i se întipărise atât de chinuitor și de dureros în memorie, încât fugise multă vreme de acea amintire. Însă trecutul îl urmărise mereu și îl măcinase atât de mult în subconștient, încât acum, la treizeci și patru de ani, avea nevoie de certitudini.

Așa se face că însărcinase agenția de detectivi particulari din Londra să caute răspunsuri, pe care mama lui nu i le dăduse la acea vreme. De îndată ce veniseră primele rezultate ale cercetării, Ben se înfuriase într-atât, încât avocatul lui trimisese îndată o scrisoare, în numele lui, în Anglia de Est. Dovezile pe care agenția de detectivi i le trimisese prin curier la New York i se părură surprinzător de sumare. Așa că, fără să mai stea mult pe gânduri, plecase el însuși în Anglia, pentru a se ocupa de chestiune.

Cerul fu brăzdat de un fulger, urmat de un tunet puternic, însă Ben se concentrează asupra drumului, reprimându-și înjurăturile. Furtuna părea a se afla exact deasupra lui. Încet, încet, părea să ia naștere în el sentimentul bizar că toată țara asta nenorocită se ridicase împotriva lui. Nu numai că era greu să te concentrezi la a conduce, mereu, pe partea inversă a străzii, dar, între timp, regretă că închiriasse o mașină atât de mare. Să manevrezi Jaguarul pe șoselele Angliei de Est, care păreau să devină din ce în ce mai înguste, nu ar fi fost o plăcere nici pe vreme frumoasă. Dar, așa, era stres în stare pură. La asta se adăuga faptul că GPS-ul părea să nu mai știe dintr-odată drumul. Ben nu avea nici cea mai vagă idee dacă era din cauza regiunii pustii prin care tocmai trecea sau dacă prostioara aia se stricase pur și simplu, dar computerul de bord îl anunța, de minute bune, că părăsise șoseaua, iar pe ecranul GPS-ului punctul care reprezenta Jaguarul se mișca pe o suprafață neagră. Nu mai avea semnal. Și tocmai acum șoseaua se bifurcă înaintea lui.

Ben opri mașina și își luă smartphone-ul pentru a porni aplicația GPS, care spera să funcționeze mai bine. Dar asta nu se întâmplă, căci telefonul era complet mort, ceea ce nici nu îl surprinse, fiindcă acumulatorul dăduse semne, încă din timpul convorbirii cu Peter, că se descarcă.

– Minunat, mormăi el cu jumătate de glas și-l aruncă pe scaun, privind apoi, prin ploaie, la răscrucea de drumuri. Nu avea nicio

idee care era cel bun, dar, fiindcă răbdarea nu fusese niciodată o virtute a sa, făcu ceea ce făcea mereu în astfel de situații: luă o decizie. Spre stânga. Într-acolo va merge. Dacă se va dovedi că drumul e greșit, se va putea întoarce oricând.

După o jumătate de milă însă, înțelese cât de complicată ar fi fost chiar și o simplă manevră de întoarcere. Strada se transforma, din ce în ce mai mult, într-un drum de țară plin de noroi. Era loc doar pentru o singură mașină și, dacă ar fi venit acum cineva din direcția opusă, ar fi trebuit să dea tot drumul înapoi cu spatele – o perspectivă care nu-i ridica moralul. Blestemata asta de Angl...

– La dracu'!

Frână brusc, pentru a nu se ciocni de mașina galbenă care se ivise dintr-odată în fața lui. Jaguarul alunecă și derapă câțiva metri, dar Ben reuși să-l oprească înainte de a intra în spatele celeilalte mașini.

Rămase pentru o clipă încremenit în spatele volanului și așteptă să i se potolească bătăile inimii. Atunci se liniști și înțelese că mașina cealaltă nu se deplasa, ci stătea pe loc. De aceea, aproape că se ciocniseră. Pentru că idiotul ăla parcase acolo, de bună seamă.

Ben tocmai se pregătea să-l informeze pe șofer ce părere avea despre ceea ce făcuse, dar observă, în lumina farurilor, că pe bancheta din spate a celeilalte mașini se aflau trei persoane. Tinere femei, dacă vedea bine, dintre care una avea părul vopsit într-un mov strident. Toate trei îl văzuseră prin geam și discutau, agitate. Poate se aflau acolo fiindcă rămăseseră în pană și aveau nevoie de ajutor?

Ben coborî din mașină, fără să se mai obosească să-și îmbrace sacoul. Ploua atât de tare, încât se udă imediat, prin cămașă, până la piele, și un strat de stofă în plus nu ar fi schimbat cu nimic situația. Din câțiva pași, ajunsese la portiera șoferului celeilalte mașini.

– Hei?